

Idunat sõit tõld Pranzensbadi linan trahteri ette, mes kutsutas „Saksa majjaš.“ Sääl olli mo perremees forterin. Minna rutto tõllast wälja küsima se numre pärra, mes temma kambre nummer olli. Minno juhhateti trahteri perrenaise mannu. Sääl ma nõudse omma perremehhe pärra. „Temma om haige,“ kostse perrenaine, „nink tohter ei lasse keddale mannu.“ — „Laske mul ommete temma uose taggan saista, seni kui tohter tullep,“ palši ma hallusaste. Sis mul üteldi wimate tõttet: „Eila lespäiwal kello 1 aigo (2. Julil) heit temma henge!“ Ma satte sohwa päle mahha nink jäije kanges nink leletumas, seni kui ne sõnna mo rinnust wäljatüksewa: „Kos temma kolu kehha om?“ — Nemma kostsewa: „Tedda ei olle ennamb siin!“ — „Kallis Jummal,“ ütli minna, „kas siin om ka meie uosu oppetajat? (Eest Pranzensbadi rahwas omma Paapsti usku) Seddamaid minti särast oppetajat otsma, ent se olli nisamma wõeras kui minnagi, siiski laheda näoga mees, le minno eest hoolt kand nink üttele kammert küsse mulle forteris. Ent sedda es tahha nemma mulle anda nink ka muud middake minnoga teggemist tetta, et mitte awalikus es saas, et neide majjan reisiija olli ärra kolu. Nemma ütliwa, et „kui se jut wäljakäüp, siis ei olsi reisiija siin forterit, enge läwa muiale, nink se tullep meie trahterile kahjus.“ — Minna es mõista se päle middake kosta nink küsse ennege, les mo kaddonu perremeesst olli pöetanu? Nemma tõiwa üttele wanna emmanda nink sellega ma sõitse üttele külla, 2 wersta maad Pranzensbadist, kohhe nemma minno armsat kooljat olliwa ärrawinu. Minno juhhateti omma armsa abbilasa mannu, le wäikesen pu-kabbelin olli mahhapantu. Oh, les jõwwap sedda üleskõnnelda, mes minno südda tundse, kui minna seddawisi omma kalli abbilasaga piddi kolkosama!! Üts harwakaibja mähk minno ligekallimbat kooljat maddala rami pääl jämmeoast wil-

latsest tekkist wälja. Walge linna olli ka weel koolja ümbre mäsitu; sedda es lasse ma harwakaibjal omma käge puttu. Minna essi tõmbsi linna palge päält mahha. Se armas tutwa näggo paisse mulle wasta, ent minno südda tundse näust ärra, et ta murren olli lahunu. Temma päle nink otša eddine olli walge kui lummi, temma kaelese ka; ent mele kottuse nink tõrwa nink kulla tagguse olliwa külmusja sinnitse. Reid kottusid olli surma engel omma käge putnu! Minna pühkse werd temma hulete päält ärra, anni temma otšale nink kässile suud nink palši silmaweega Jummalat, et ma sedda riisti suttas kanda, mes temma mulle olli pälepandu. Koggemata tulliwa ne Makele sõnna mo suust wälja: „oh latse, tulge kaega omma oppetajat!“ Ent säääl es olle hengegi, ütteinusike loma, le tedda kallis peije, kui minna ütšinda, minna nõrk ja rõbhutu innemine, temma waene pärrato läst! Minna wõtti nüüd selle wannamoriga küllan forterit tallomehhe majjan nink kasssi kabbelin küünlid pallama panna nink seni koolja man walwada, kui kirst walmis saas. Kooljal olliwa temma figeparremba reiwa selga pantu. Kestõ ajjal kopputeti uose päle, kirst saisi uose een nink harwakaibja tulli mo wote ette mulle kulutama, et linan jälle üts wõeras olli kolu, kedda piddi säeduse pärra kestõ ajjal kabbeli päle wima, kos ennege üttele kooljale asent om. Sepärrast olliwa nemma kirstoga ruttanu nink palšiwa minno, omma armsat kooljat eest ärrakassida, et tõisele rumi saas. Minna olli nõrk nink haige, es jõwwa üllestõusta! Ma anni harwakaibjale rahha nink palši tedda, kooljat kirsto panna nink sedda kabbeli seina nale mahhutada, et wõderale kooljale rami pääl ka weel asent jääs. Sedda ta toot tetta nink läts ärra. Minno silmi päle es tulle ennamb unni, ent üllestulla es jõwwa ma ka. Tõisel hommungul lätsi ma tallowanfrega kabbeli päle nink lastsi üts laud nink paar tole sinna wia.